

der særlige omstændigheder kunne finde sted til behandling uden for fængslerne.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har tidligere vurderet behovet for overførsler til 200-300 pr. år. Et sådant tal vil holde sig inde for bestemmelsens forudsætninger.

Når man ikke helt er nået op på det skønnede behov for anbringelser, kan det skyldes, at det er blevet vanskeligere at finde anbringelsessteder, efter at der er sket et fald i døgninstitutionskapacitet i landets amter.

Endvidere tyder tilbagemeldinger fra kriminalforsorgens afdelinger på, at der i kommunerne er en vis tilbageholdenhed med hensyn til at betale for anbringelsen.

Som oplyst i Justitsministeriets besvarelse af 21. februar 1995 af spørgsmål nr. 160 (Alm. del

– bilag 242) følger kriminalforsorgen løbende udviklingen på dette område og er herunder opmærksom på de problemer, som den nævnte praksis kan give anledning til.

Hertil kommer, at den omstændelige procedure ved anvendelsen af bestemmelsen medfører, at bestemmelsen ikke kan bruges ved kortere straffe.

Spørgsmålet om anvendelsen af straffelovens § 49, stk. 2, er behandlet i den betænkning, der er afgivet af arbejdsgruppen om en lov om fuldbyrdelse af straf m.v. Arbejdsgruppen finder, at der er grundlag for en udvidelse af anvendelsen og foreslår endvidere en vis forenkling i proceduren. Forslaget behandles som nævnt i øjeblikket i Straffelovrådet.